

- zachovat účinky nařízení (EU) č. 1385/2013 do doby, než vstoupí v platnost nové nařízení mající odpovídající právní základ,
- uložit Radě Evropské unie náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Komise se domáhá zrušení nařízení EU č. 1385/2013, které Rada přijala na základě článku 349 SFEU.

Komise Radě vytýká, že přijala toto nařízení, ačkoli navrhovala, aby tento akt vycházel z odvětvových právních základů, tj. čl. 43 odst. 2 a čl. 168 odst. 4 bod b) SFEU. Podle Komise nelze v souladu s cílem a účelem napadeného nařízení použít jako platný právní základ článek 349 SFEU. Tento článek 349 SFEU se uplatní pouze v případě výjimek ze zásady uplatnění primárního práva na nejbližší regiony, jak stanoví čl. 355 odst. 1 SFEU.

Předmětné nařízení však nestanoví výjimky ze smluv, ale pouze upravuje sekundární právo v reakci na situaci, která vyvstala se změnou statusu Mayotte. Tento výklad dokládá nejen znění článku 349 SFEU, ale i systém právních základů smlouvy, jakož i historické kořeny tohoto článku.

(¹) Úř. věst. L 354, 28/12/2013, s. 86.

Žaloba podaná dne 21. března 2014 – Evropský parlament v. Rada Evropské unie

(Věc C-136/14)

(2014/C 175/34)

Jednací jazyk: francouzština

Účastníci řízení

Žalobce: Evropský parlament (zástupci: J. Rodrigues a L. Visaggio, zmocněnci)

Žalovaná: Rada Evropské unie

Návrhová žádání

- zrušit směrnici Rady 2013/64/EU ze dne 17. prosince 2013, kterou se z důvodu změny statusu Mayotte vůči Evropské unii mění směrnice Rady 91/271/EHS a 1999/74/ES a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/60/ES, 2006/7/ES, 2006/25/ES a 2011/24/EU (¹),
- uložit Radě Evropské unie náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Evropský parlament se domáhá zrušení směrnice 2013/64/EU, kterou Rada přijala na právním základě článku 349 SFEU.

Podle Parlamentu si Rady zvolila nesprávný právní základ, protože opatření, která jsou předmětem napadené směrnice, spadají do pravomocí Unie z titulu různých společných politik. Tato opatření měla být tedy přijata na odvětvových právních základech týkajících se oblastí životního prostředí, zemědělství, sociální politiky a veřejného zdraví, tedy na základě čl. 43 odst. 2, článku 114, čl. 153 odst. 2, článku 168 a čl. 192 odst. 1 SFEU, a nikoliv na základě článku 349 SFEU.

Parlament je toho názoru, že opatření, jejichž cílem není reagovat na hospodářská a technická omezení, kterým čelí nejbližší region, prostřednictvím výjimky z plného uplatňování unijního práva v dotčeném regionu, nemohou být platně založena na právním základě článku 349 SFEU. Tento článek se tak podle jeho názoru nevztahuje na opatření, jejichž cílem je pouze odložit uplatňování některých ustanovení unijního práva v nejbližším regionu.

(¹) Úř. věst. L 353, s. 8.

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Administrativen sad Sofia-grad (Bulharsko) dne 28. března 2014 – Direktor na Direkcija „Migracija“ pri Ministerstvo na vatrešnite raboti v. Bashir Mohamed Ali Mahdi

(Věc C-146/14)

(2014/C 175/35)

Jednací jazyk: bulharština

Předkládající soud

Administrativen sad Sofia-grad

Účastníci původního řízení

Žalobce: Direktor na Direkcija „Migracija“ pri Ministerstvo na vatrešnite raboti

Žalovaný: Bashir Mohamed Ali Mahdi

Předběžné otázky

- 1) Má být čl. 15 odst. 3 a 6 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES (¹) ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí ve spojení s články 6 a 47 Listiny základních práv Evropské unie a s právem na soudní přezkoumání a právem na účinnou [soudní ochranu] vykládán v tom smyslu, že:
 - a) pokud je správní orgán podle vnitrostátního práva členského státu povinen provádět každý měsíc přezkoumání zajištění, aniž by existovala výslovná povinnost vydat správní opatření, a soudu musí z úřední povinnosti předložit seznam státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou z důvodu existence překážek vyhoštění zajištění nad rámec zákonem stanovené maximální doby prvního zajištění, tento správní orgán buď musí v okamžiku uplynutí doby stanovené v individuálním rozhodnutí o prvním zajištění přijmout výslovné opatření, které se týká přezkoumání zajištění s ohledem na důvody prodloužení doby zajištění stanovené unijním právem, anebo musí dotčenou osobu propustit?
 - b) pokud vnitrostátní právní předpisy členského státu stanoví pravomoc soudu nařít po uplynutí maximální doby prvního zajištění za účelem vyhoštění, která je stanovena vnitrostátním právem, prodloužení této doby zajištění, nahradit ji mírnějším opatřením anebo nařít propuštění státního příslušníka třetí země, soud je v situaci, jako je situace dotčená v původním řízení, povinen přezkoumat legalitu opatření spočívajícího v přezkoumání zajištění, v němž jsou uvedeny právní a skutkové důvody, pro které je nezbytné prodloužit dobu zajištění, jakož i její délku, tak, že rozhodne o pokračování zajištění, o jejím nahrazení jiným opatřením nebo o propuštění dotčené osoby?
 - c) umožňuje soudu přezkoumat legalitu opatření týkajícího se přezkoumání zajištění, v němž jsou uvedeny pouze důvody, pro které nelze vykonat rozhodnutí o vyhoštění státního příslušníka třetí země, s ohledem na důvody prodloužení doby zajištění stanovené unijním právem, tak, že spor rozhodne pouze na základě skutečností a důkazů předložených správním orgánem, jakož i na základě námitek a skutečností uplatněných státním příslušníkem třetí země, přičemž vydá rozhodnutí o pokračování zajištění, o jejím nahrazení jiným opatřením nebo o propuštění dotčené osoby?